

๙ บทสวดมนต์ภาวนาข้ามปี

พุทธศักราช ๒๕๖๑

“ปีใหม่ชีวิตใหม่...พวกเราคือกำลังของแผ่นดิน”

เตรียมกายใจด้วยศีลและธรรม

คำบูชาพระรัตนตรัย

(ก่อนอาราธนาศีล)

อะระหัง, สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, บริสุทธิ
หมดจดจากกิเลส เครื่องเศร้าหมองทั้งหลาย, ได้ตรัสรู้
ถูกถวन्दิแล้ว;

อิเมหิ สักกาเรหิ, ตัง ภาวะวันตัง อะภิปุชะยามิ.

ข้าพเจ้าบูชา, ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ด้วย
เครื่องสักการะเหล่านี้.

(กราบ)

สวากขาโต, ภาวะวะตา ธัมโม,

พระธรรมคือศาสนา, อันพระผู้มีพระภาคเจ้า,
แสดงไว้ดีแล้ว;

อิเมหิ สักกาเรหิ, ตัง ธัมมัง อะภิปุชยามิ.

ข้าพเจ้าบูชา, ซึ่งพระธรรมเจ้านั้น, ด้วยเครื่อง
สักการะเหล่านี้.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน, ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

หมู่พระสงฆ์ผู้เชื่อฟัง, ของพระผู้มีพระภาคเจ้า,
ปฏิบัติดีแล้ว;

อิเมหิ สักกาเรหิ, ตัง สังฆัง อะภิปุชยามิ.

ข้าพเจ้าบูชา, ซึ่งหมู่พระสงฆ์เจ้านั้น, ด้วยเครื่อง
สักการะเหล่านี้.

(กราบ)

คำกล่าวไตรสรณคมน์

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัส

สะ (ว่า ๓ จบ)

พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

ธัมมํ สาระณัง คัจฉามิ,

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,

ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์,
เป็นที่พึ่งที่ระลึก,

ทุติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ ธัมมํ สาระณัง คัจฉามิ,

ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,

แม่ครั้งที่สอง, ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์, เป็นที่พึ่งที่ระลึก,

ตะติยมฺปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

ตะติยมฺปิ ธมฺมํ สาระณัง คัจฉามิ,

ตะติยมฺปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,

แม่ครั้งที่สาม, ข้าพเจ้าขอถือเอาพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์, เป็นที่พึ่งที่ระลึก,

คำสมาทาน คีล ๕

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

กาเมสุมิจฉาจาธา เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยา
มิ,

มุสาวาธา เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี ลิกขา
ปะทัง สะมาทิยามิ.

สังเวคปริกิตตนปาฐะ

[(นำ) หันทะ มะยัง สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัง ภาณามะ เส.]

(สำหรับอุบาสก อุบาสิกาสด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภาคะวันตัง สะระณัง คะตา,

เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้

ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น เป็นสรณะ ;

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

ถึงพระธรรมด้วย, ถึงพระสงฆ์ด้วย ;

ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง
มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,

จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอนของพระ
ผู้มีพระภาคเจ้านั้นตามสติกำลัง,

สา สา โน ประฏิปัตติ,

ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย ;

อิหมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยาเย
สังวัตตะตุ.

จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ ทั้งสิ้นนี้

เทอญ.

บทสวดมนต์ส่งท้ายปี ๒๕๖๐

เพื่อความตั้งมั่นในเป้าหมายและทบทวนชีวิต

๑. รั้มมะจักกัปปวัตตนสูตรปาฐะ

[(นำ) หันตะ มะยัง รั้มมะจักกัปปะวัตตนะสุตตะปาฐัง
ภะณามะ เส.]

ขอเชิญเราทั้งหลาย จงกล่าวรั้มมะจักกัปปวัตตนสูตรเถิด

เท้วเม* ภิกขะเว อันตา, (*เท้วเม อ่านว่า ทะ-เว-เม)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ที่สุดแห่งการกระทำสอง
อย่างเหล่านี้, มีอยู่,
ปัพพะชิตนะ นะ เสวิตัพพา,

เป็นสิ่งที่บรรพชิตไม่ควรข้องแวะเลย.

โย จายัง กามะสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค,

นี่คือการประกอบตนพัวพันอยู่ด้วยความใคร่

ในกามทั้งหลาย;

หีโน,

เป็นของตำทราม,

คัมโม,

เป็นของชาวบ้าน,

โปฤชชะนิโก,

เป็นของคนชั้นบุฤชน,

อะนะริโย,

ไม่ใช่ข้อปฏิบัติของพระอริยเจ้า,

อะนัตตะสังฺกหิตโต,

ไม่ประกอบด้วยประโยชน์เลย, นี้อย่างหนึ่ง,

โย จายัง อัตตะกิลมะถานุโยโค,

อีกอย่างหนึ่ง, คือการประกอบกรรมทาน

ให้ลำบาก,

ทุกขอ,

เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งทุกข์,

อະนาระโโย,

ไม่ใช่ข้อปฏิบัติของพระอริยเจ้า,

อนัตตะสังฺกหิตโต,

ไม่ประกอบด้วยประโยชน์เลย.

เอเต เต ภิกขะเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ มัชฌิมา

ปะฏิปะทา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลาง,

ไม่เข้าไปหาส่วนสุดแห่งการกระทำสองอย่างนั้น, มีอยู่,

ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา,

เป็นข้อปฏิบัติที่ตถาคตได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว,
จักขุกระระณี,
เป็นเครื่องกระทำให้เกิดจักขุ,
ญาณะกระระณี,
เป็นเครื่องกระทำให้เกิดญาณ,
อุปะสะมายะ,
เพื่อความสงบ,
อะภิญญาณะ,
เพื่อความรู้อย่าง,
สัมโพธายะ,
เพื่อความรู้อพร้อม,
นิพพานายะ สังวัตตะติ,
เป็นไปพร้อมเพื่อนิพพาน.

กะตะมา จะ สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลาง
นั้น เป็นอย่างไรเล่า?

อะยะเมวะ อะริโย อัญ्ञังคิโก มัคโค,

ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลางนั้น คือข้อปฏิบัติเป็น
หนทางอันประเสริฐ ประกอบด้วยองค์แปดประการ
นี้เอง,

เสยยะถิทัง,

ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ :-

สัมมาทิฏฐิ,

ความเห็นชอบ,

สัมมาสังกัปป,

ความดำริชอบ,

สัมมาวาจา,

การพูดจาชอบ,

สัมมากัมมันโต,

การทำกรงานชอบ,

สัมมาอาชีโว,

การเลี้ยงชีวิตชอบ,

สัมมาวายาโม,

ความพากเพียรชอบ,

สัมมาสะติ,

ความระลึกชอบ,

สัมมาสมาธิ,

ความตั้งใจมั่นชอบ.

อะยัง โข สก ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, นี้แล คือข้อปฏิบัติเป็นทาง
สายกลาง,

ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา,

เป็นข้อปฏิบัติที่ตถาคตได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว,

จักขุกระระณี,

เป็นเครื่องกระทำให้เกิดจักขุ,

ญาณะกระระณี,

เป็นเครื่องกระทำให้เกิดญาณ,

อุปะสะมาเย,

เพื่อความสงบ,

อะภิญญาเย,

เพื่อความรู้อยิ่ง,

สัมโพธายะ,

เพื่อความรู้อพร้อม,
นิพพานายะ สังวัตตะติ,
เป็นไปพร้อมเพื่อนิพพาน.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อะริยะสัจจัง,
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็อริยสัจคือทุกข์นี้, มีอยู่,
ชาติปิ ทุกขา,
คือ ความเกิดก็เป็นทุกข์,
ชะราปิ ทุกขา,
ความแก่ก็เป็นทุกข์,
มะระณัมปิ ทุกขัง,
ความตายก็เป็นทุกข์,
โสกะปริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา,

ความโศก ความร่ำไรร่ำพัน ความไม่สบายกาย
ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์,
อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,

ความประสพกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์,
ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,
ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์,
สังขิตเตนะ ปัญฺจุปาทานักขันธา ทุกขา,

ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธทั้งห้า เป็นตัวทุกข์.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจ
จัง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็อริยสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์นี้

, มีอยู่,

ยายัง ตัณหา,

นี่คือตัณหา,

โปโนพะวะวิกา,

อันเป็นเครื่องทำให้มีการเกิดอีก,

นันทิราคะสะหะคะตา,

อันประกอบอยู่ด้วย ความกำหนัดด้วยอำนาจความ

เพลีน,

ตัตตระ ตัตตราภินันฺทินิ,

เป็นเครื่องให้เพลีนอย่างยิ่งในอารมณ์นั้น ๆ,

เสยยะถิทัง,

ได้แก่ตัณหาเหล่านี้ คือ :- กามะตัณหา, ตัณหา

ในกาม,

ภาวะค้นหา,

ค้นหาในความมีความเป็น,

วิภาวะค้นหา,

ค้นหาในความไม่มีไม่เป็น.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธ อะริยะสัจจัง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็อริยสัจคือความดับไม่เหลือ
แห่งทุกข์นี้, มีอยู่,

โย ตัสสาเยวะ ตัณหาเย อะเสสะวิราคะนิโรธ,

นี่คือความดับสนิทเพราะจางไปโดยไม่มีเหลือ
ของตัณหานั่น นั่นเอง,

จาโค,

เป็นความสละทิ้ง,

ปะฏินิสัคโค,

เป็นความสลัดคืน,

มุตติ,

เป็นความปล่อย,

อะนาละโย,

เป็นความทำให้มีที่อาศัย, ซึ่งตั้งหนานั้น.

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะคามินีปะฏิปะ

ทา อะริยะสัจจัง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็อริยสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำ
สัตว์ให้หลุดถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นี้, มีอยู่,

อะยะเมวะ อะริโย อัญจันตักโก มัคโค,

นี่คือข้อปฏิบัติเป็นหนทางอันประเสริฐ ประกอบ

ด้วยองค์แปดประการ,

เสวยะถิทัง,

ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ :-

สัมมาทิฏฐิ,

ความเห็นชอบ,

สัมมาสังกัปป,

ความดำริชอบ,

สัมมาวาจา,

การพูดจาชอบ,

สัมมากัมมันโต,

การทำงานชอบ,

สัมมาอาชีโว,

การเลี้ยงชีวิตชอบ,

สัมมาวาจาโม,

ความพากเพียรชอบ,

สัมมาสะติ,

ความระลึกชอบ,

สัมมาสมาธิ,

ความตั้งใจมั่นชอบ.

อิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม ภิกขเว, ปุพเพ

อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ, ญาณัง อุทะ

ปาติ, ปัญญา อุทะปาติ, วิชชา อุทะปาติ, อาโลโก

อุทะปาติ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,

ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,

วิชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน, ว่าอริยสัจคือทุกข์
เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ดังนี้,

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญะยันติ,

ว่า ก็อริยสัจคือทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้
ดังนี้,

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญาตันติ,

ว่า ก็อริยสัจคือทุกข์นั้นแล เรากำหนดรู้ได้แล้ว
ดังนี้.

อิทัง ทุกขะสมุททะโย อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว,

ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุง อุทะปาติ,

ญาณัง อุทะปาติ, ปัญญา อุทะปาติ, วิชา อุทะ-

ปาติ, อาโลโก อุทะปาติ,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย, จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
วิชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน, ว่า อริยสัจคือเหตุ
ให้เกิดทุกข์ เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ดังนี้,

**ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะ
หาตัพพันติ,**

ว่า ก็อริยสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควร
ละเสีย ดังนี้,

**ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะ
หีนันติ,**

ว่า ก็ อริยสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์นั้นแล เราละ

ได้แล้ว ดังนี้.

อิทัง ทุกขะนิโรธ อริยะสัจจันติ เม ภิกขเว, ปุพเพ
อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ, จักขุ อุทะปาติ, ญาณัง อุทะ
ปาติ, ปัญญา อุทะปาติ, วิชชา อุทะปาติ, อาโลโก อุ
ทะปาติ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน, ว่า อริยสัจคือความ
ดับไม่เหลือแห่งทุกข์ เป็นอย่างนี้อย่างนี้ ดังนี้,
ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธ อริยะสัจจัง สัจฉิกา
ตัพพันติ,

ว่า ก็อริยสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล
เป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้ง ดังนี้,

ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกชะนิโรโร อะริยะสัจจัง สัจฉิกะ
ตันติ,

ว่า ก็อริยสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล
เราทำให้แจ้งได้แล้ว ดังนี้.

อิทัง ทุกชะนิโรธะคามินีปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ
เม ภิกขะเว, ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ัมเมสุ, จักขุง
อุทะปาติ, ญาณัง อุทะปาติ, ปัญญา อุทะปาติ,
วิชชา อุทะปาติ, อาโลโก อุทะปาติ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, จักขุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,

วิชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา, แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา,
ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน, ว่าอริยสังคคือข้อ
ปฏิบัติที่ทำให้สัตว์ให้ลุถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์
เป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ดังนี้,

**ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินีปะฏิปะทา อะริยะ
สังจัจจ ภาเวตัพพันติ,**

ว่า ก็อริยสังคคือข้อปฏิบัติที่ทำให้ลุถึงความดับ
ไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรทำให้เกิดมี ดังนี้,

**ตั้ง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินีปะฏิปะทา อะริยะ
สังจัจจ ภาวัตันติ,**

ว่า ก็อริยสังคคือข้อปฏิบัติที่ทำให้ลุถึงความดับ
ไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เราทำให้เกิดมีได้แล้ว ดังนี้.

ยวาทะกั๊วญจะ เม ภิกขะเว, อิมะสุ จะตุสุ อะริยะสัจ
เจสุ, เอวัันติปะริวัณ्हัง ทว่าทะสาการัง ยะถาภูตัง
ญาณะทัสสะนัง นะ สุวิสุทธัง อะโหสิ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ปัญญาเครื่องรู้เห็นตามที่เป็น
จริง, มีปริวัณ्हังสาม มีอาการสิบสอง เช่นนั้น, ใน
อริยสัจทั้งสี่เหล่านี้, ยังไม่เป็นของบริสุทธิ์หมดจด
ด้วยดีแก่เรา อยู่เพียงใด,

เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก
สะพรัหมะเก, สัสสะมะณะพรัหมะณิยา ปะชายะ
สะเทวะมะนุสสาเย, อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง
อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ตลอดกาลเพียงนั้น, เรายังไม่

ปฏินุญญาว่าได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว, ซึ่งอนุตตรสัมมา
สัมโพธิญาณ, ในโลกพร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหม
โลก, ในหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ พร้อมทั้ง
เทวดาและมนุษย์.

ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว, อิมสุ จะตุสุ อะริยะสัจเจ
สุ, เอวันติปริวัฏฏัง ทวาทะสาการัง ยะถาภูตัง
ญาณะทัสสะนัง สุวิสุทธัง อะโหสิ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมื่อใด, ปัญญาเครื่องรู้เห็น
ตามที่เป็นจริง, มีปริวัฏฏ์สาม มีอาการสิบสอง เช่นนั้น
, ในอริยสัจทั้งสี่เหล่านี้, เป็นของบริสุทธิ์หมดจดด้วยดี
แก่เรา,

อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก
สะพรัหฺมะเก, สัสสะมะณะพรัหฺมะณียา ปะชายะ
สะเทวะมะนุสสาเย, อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง
อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมื่อนั้น, เราปฏิญาณว่าได้
ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว, ซึ่งอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ,
ในโลกพร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก, ในหมู่
สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและ
มนุษย์.

ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง อุตตะปาติ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็ญาณและทัศนะได้เกิดขึ้น
แล้วแก่เรา,

อะกุปปา เม วิมุตติ,

ว่าความหลุดพ้นของเราไม่กลับกำเริบ,

อะยะมันติมา ชาติ,

ความเกิดนี้เป็น การเกิดครั้งสุดท้าย,

นัตถิทานิ पुณฺ्हวะ-ติ,

บัดนี้ ความเกิดอีกย่อมไม่มี ดังนี้.

๒. ตีลักขณาทिकाถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ตีลักขณาทिकाถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยพระไตรลักษณ์เป็นอาทิเถิด.

สัพเพ สังขารา อะนิจจาติ

ยะทา ปัญญาเยะ ปัสสะติ,

เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า สังขารทั้งปวง

ไม่เที่ยง ;

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข

เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,

เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตน
หลง ; นั้นแหละ เป็นทางแห่งพระนิพพาน อันเป็น
ธรรมหมดจด.

สัพเพ สังขารา ทุกชาติ

ยะทา ปัญญาเย ปัสสະติ,

เมื่อใด บุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า สังขารทั้งปวงเป็น
ทุกข์ ;

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข

เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,

เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตน

หลง ; นั้นแหละ เป็นทางแห่งพระนิพพาน อันเป็น
ธรรมหมดจด.

สัพเพ ธัมมา อนัตตาทิ

ยะทา ปัญญาเย ปัสสตี,

เมื่อใด บุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า ธรรมทั้งปวงเป็น
อนัตตา ;

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข

เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,

เมื่อนั้น ย่อมเห็น้อยหน้าในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตน
หลง ; นั้นแหละ เป็นทางแห่งพระนิพพาน อันเป็น
ธรรมหมดจด.

อัปปะกา เต มะนุสเสสุ

เย ชะนา ปาระคามิโน,

ในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย, ผู้ที่ถึงฝั่งแห่งพระนิพพานมี
น้อยนัก ;

อะถายัง อิตะรา ปะชา

ตีระเมวานุธาวะติ,

หมู่มนุษย์นอกนั้น ย่อมวิ่งเลาะอยู่ตามฝั่งในนี้เอง.

เย จะ โข สัมมะทักขาเต

ธัมเม ธัมมานุวัตติโน,

ก็ชนเหล่าใดประพฤตีสสมควรแก่ธรรม ในธรรมที่
ตรัสไว้ชอบแล้ว ;

เต ชะนา ปาระเมสสันติ

มัจจุเรยยัง สุทุตตะรัง,

ชนเหล่านั้นจักถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน ; ข้ามพ้น
บ่วงแห่งมัจจุที่ข้ามได้ยากนัก.

กัณ्हัง ธัมมัง วิปปะหาเย

สุกกัง ภาเวถะ ปันนทีโต,

จงเป็นบัณฑิตละธรรมดำเสีย แล้วเจริญธรรมขาว ;

โองกา อะโนกะมาคัมมะ

วิเวเก ยัตถะ ทูระมัง,

ตัตถาริระติมิจเฉยยะ

หิตฺวา กามะ อะกิญจะโน.

จงมาถึงที่ไม่มีน้ำ จากที่มีน้ำ, จงละกามเสีย, เป็นผู้
ไม่มีความกังวล ; จงยินดีเฉพาะต่อพระนิพพานอัน
เป็นที่สัจจ ซึ่งสัตว์ยินดีได้ โดยยาก.

๓. ภาரசุตตคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ภาரசุตตคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาพระสูตรว่าด้วยชั้น ๕ เป็นของหนักเถิด.

ภารา หะเว ปัญจักขันธา,

ชั้นทั้งห้า เป็นของหนักเนื้อ ;

ภาระหาโร จะ ปุคคะโล,

บุคคลแหละ เป็นผู้แบกของหนักพาไป ;

ภาราทานัง ทุกขัง โลเก,

การแบกถือของหนัก เป็นความทุกข์ ในโลก ;

ภาระนิกเขปะนัง สุขัง,

การสลัดของหนัก ทิ้งลงเสีย เป็นความสุข ;

นิกชิปีตฺวา คะรุง ภารัง,

พระอริยเจ้า สลัดทิ้งของหนัก ลงเสียแล้ว ;

อัญญัง ภารัง อะนาทียะ,

ทั้งไม่หยาบฉวยเอาของหนักอันอื่น ขึ้นมาอีก ;

สะสมลึง ตัณห์หัง อััพพุຍ်หะ,

ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้ กระทั่งราก ;

นิจฉาโต परिนิพพุโต.

เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนา ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ.

๔. ภัทเทภรัตตคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง ภัทเทภะรัตตะคาถาโย ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยผู้มีราตรีเดียวเจริญเถิด.

อะตีตัง นาน์วา* คะเมยยะ (*นาน์วา อ่านว่า นาน-นะ-วา)

นัปปะฎีกังเข อะนาคะตัง,

บุคคลไม่ควรตามคิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ด้วยอาลัย ;

และไม่พึงพะวงถึงสิ่งที่ยังไม่มาถึง ;

ยะทะตีตัมปะหีนันตัง

อัปปัตตัญจะ อะนาคะตัง,

สิ่งเป็นอดีตก็ละไปแล้ว ; สิ่งเป็นอนาคตก็ยังไม่มา ;

ปัจจุปปันนัญจะ โย รัมมัง

ตัตถะ ตัตถะ วิปีสสะติ,

อะสังหิรัง อะสังกุปปัง

ตัง วิทธา มะนุพฺรุษะเย.

ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าในที่นั้น ๆ

อย่างแจ่มแจ้ง ; ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน ; เขาควร

พอกพูนอาการเช่นนั้นไว้.

อัชชวะระ กิจจะมาตฺปปัง

โก ชฺชัญญา มะระณัง สุเว,

ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำวันนี้, ใครจะรู้ความตาย

แม่พรุ่งนี้,

นะ หิ โน สังกะรันเตนะ

มหาเสเนนะ มัจจุนา,

เพราะการผิดเพี้ยนต่อมัจจุราชซึ่งมีเสนามาก ย่อม
ไม่มีสำหรับเรา ;

เอวังวิหาริมาทาปิง

อะโหรัตตะมะตันทิตัง,

ตั้ง เว ภัทเทกะรัตโตติ

สันโต อัจจิกขะเต มุนิ.

มุนิผู้สงบ ย่อมกล่าวเรียก ผู้มีความเพียรอยู่เช่นนั้น,
ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันกลางคืน ว่า, “ผู้เป็นอยู่แม่
เพียงราตรีเดียว ก็น่าชม”.

๕. ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ

[(นำ) หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธวาทะปาฐัง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดพระโองวาทครั้งสุดท้ายของพระพุทธเจ้าเถิด.

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้, เราขอเตือนท่าน
ทั้งหลายว่า :-

วะยะธัมมา สังขารา,

สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ;

อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,

ท่านทั้งหลาย, จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม
เถิด.

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา.

นี่เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้าย ของพระตถาคตเจ้า.

๒. บทพิจารณาสังขาร

(บทนี้ไม่ต้องพนมมือ ให้พิจารณาคำแปลไปพร้อมกัน)

สัพเพ สังขารา อะนิจจา,

สังขาร¹ คือร่างกายจิตใจ, แลรูปธรรม นามธรรม
ทั้งหมดทั้งสิ้น, มันไม่เที่ยง ; เกิดขึ้นแล้วดับไป มีแล้ว
หายไป.

สัพเพ สังขารา ทุกขา,

สังขารคือร่างกายจิตใจ, แลรูปธรรม นามธรรม
ทั้งหมดทั้งสิ้น, มันเป็นทุกข์ทนยาก ; เพราะเกิดขึ้น
แล้ว, แก่ เจ็บ ตายไป.

สัพเพ ธัมมา อนัตตา,

สิ่งทั้งหลายทั้งปวง, ทั้งที่เป็นสังขาร แลมิใช่สังขาร

¹ บทพิจารณาสังขารนี้เป็นของเก่า แต่ได้แก้ไขคำแปลของบทที่ว่า สัพเพ ธัมมา อนัตตา ซึ่งยังผิดพลาดอยู่โดยที่แปลคำว่า ธัมมา เท่ากับ สังขาร, ซึ่งผิดหลักธรรมและเป็นไปไม่ได้, จึงได้แก้ไขใหม่ ตามที่ปรากฏอยู่นั้น. - พุทธทาสภิกขุ

ทั้งหมดทั้งสิ้น, ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ; ไม่ควรถือว่าเรา
ว่าของเรา ว่าตัวว่าตนของเรา.

อะรุวัง ชีวิตัง,

ชีวิตเป็นของไม่ยั่งยืน ;

รุวัง มະระณัง,

ความตายเป็นของยั่งยืน ;

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง,

อันเราจะพึงตายเป็นแท้ ;

มะระณะปะริ โยสานัง เม ชีวิตัง,

ชีวิตของเรา มีความตาย เป็นที่สุุดรอบ ;

ชีวิตัง เม อะนียะตัง,

ชีวิตของเรา เป็นของไม่เที่ยง ;

มะระณัง เม นียะตัง.

ความตายของเรา เป็นของเที่ยง.

วตะ,

ควรที่จะสังเวช ;

อายัง กาโย,

ร่างกายนี้ ;

อะจิรัง,

มิได้ตั้งอยู่นาน ;

อะเปตะวิญญาณ,

ครั้นปราศจากวิญญาณ ;

ฉุทโท,

อันเขาทิ้งเสียแล้ว ;

อะธิเสสสะติ,

จักนอนทับ ;

ปะฐะวิง,

ซึ่งแผ่นดิน ;

กะลึงคะรัง อิวะ,

ประคุดังว่าท่อนไม้และท่อนฟืน ;

นิริตถัง.

หาประโยชน์มิได้.

๗. มงคลสูตร

[(นำ) หันหน้า มายัง มังคะละสุตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย สวดคาถาว่าด้วยมงคลเกิด.

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง

ในสมัยหนึ่ง พระอานนท์เถรเจ้า ได้สดับมาว่า
ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เขตวะเน อะนา
ถะปิณฑิกัสสะ อารามะ

พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จประทับอยู่ในพระเชต-
วันาราม ของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ในกรุงสาวัตถี
อะถะ โข อัญญะตารา เทวะตา

ครั้งนั้นแล เทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง
อะภิกกัณตายะ รัตติยา, อะภิกกัณตะวันณา

มีรัศมีงามยิ่ง เมื่อราตรีปฐมยามผ่านไปแล้ว

เกาะลกะปปัง เขตระวางง โอภาเสต์วา

ยังพระเชตวันทั้งสิ้น ให้สว่างไสวทั่วแล้ว

เยนะ ภาคะวา เตนุปะสังกะมิ

ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า จนถึงที่ประทับ

อุปะสังกะมิต์วา ภาคะวันตัง อะภิวาทเตต์วา เอกะมัน

ตัง อัญฐาสิ

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระ

ภาคเจ้า แล้วยืนอยู่, ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทวะตา, ภาคะวันตัง คาถา

ยะ อัจฉะภาสิ

แล้วได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถา

ว่า

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ

หมุ่เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก

มังคะลานิ อะจินตะยุง, อากังขะมานา โสตถานัง

ผู้หวังความสวัสดิ ได้พากันคิดถึงมงคล คือเหตุให้
ถึงความเจริญทั้งหลาย

พรูหิมังคะละมุตตะมัง.

ขอพระองค์ จงตรัสบอกมงคลอันสูงสุดด้วยเถิด
ดังนี้

(พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสตอบว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง

การไม่คบคนพาลทั้งหลาย

ปณทิตานัญจะ เสวะนา

การคบบัณฑิตทั้งหลาย

บูชา จะ บูชานิยานัง

การบูชาคนที่ควรบูชา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ

การอยู่ในประเทศอันสมควร

บุพเพ จะ กะตะปุญญะตา

ความเป็นผู้มีบุญอันกระทำไว้แล้ว ในกาลก่อน

อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ

การตั้งตนไว้โดยชอบธรรม

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ

ความเป็นผู้เรียนรู้มาก, การมีศิลปวิทยา

วินะโย จะ สุกฺขิโต

ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยดี

สุภาสิตา จะ ยา วาจา

การพูดแต่วาจาที่ดี

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

มาตาปิตุอุปฺภฺฐานัง

การบำรุงบิดามารดา

ปุตตะทาร์สสะ สังกะโห

การสงเคราะห์บุตร, การสงเคราะห์ภรรยา

อะนากุลา จะ กัมมันตา

การเป็นู้ทำงานไม่คั่งค้าง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ทานัญญจะ ธัมมะจะรียา จะ

การให้ทาน, การประพฤติธรรม

ญาตะกานัญญจะ สังกะโห

การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย

อะนะวัชชานิ กัมมานิ

การทำงานที่ปราศจากโทษ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

อาระตี วิระตี ปาปา

การงดเว้นจากความชั่ว

มัชชะปาณา จะ สัญญะโม

การละเว้นจากการดื่มน้ำเมา

อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

การไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การะโว จะ นิวาโต จะ

การมีสัมมาคารวะ, การอ่อนน้อมถ่อมตน

สันตุภูริ จะ กะตัญญูตา

มีความสันโดษ, มีความกตัญญู

กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

การฟังธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๕ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ขั้นที่ จะ โสวะจัสสะตา

มีความอดทน, ความเป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย

สะมะณันญจะ ทัสสะนัง

การพบเห็นสมณะ คือผู้สงบระงับ

กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา

การสนทนาธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส, การประพฤติ

พรหมจรรย์

อะริยะสัจจานะทัสสะนัง

การเห็นอริยสัจทั้งหลาย

นิพพานะสังฆิกิริยา จะ

การทำพระนิพพานให้แจ้ง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

บุญจัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ

จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งแปด

อะโสกัง วิระชัง เขมัง

จิตไม่เศร้าโศก, จิตหมดธุลีคือกิเลส, จิตถึงความ

เกษม คือปลอดจากโยคะกิเลสทั้งปวง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

เอตาทิสานิ กัตวานะ สัพพัตตะมะปะราชาชิตา สัพพัต

ตะ โสตถิง คัจฉันติ

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พวกัันปฏิบัติมงคล
ธรรม เครื่องให้ถึงความเจริญเช่นนี้แล้ว ย่อมเป็นผู้ไม่
พ่ายแพ้ข้าศึกทุกหมู่เหล่า ย่อมถึงความสวัสดิ ในที่ทุก
สถาน ในกาลทุกเมื่อ

ตันเตลัง มังคะละมุตตะมันติ.

ข้อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด ของเทวดาและมนุษย์
ทั้งหลายเหล่านั้น ด้วยประการฉะนี้แล.

๘. โอวาทปาติโมกขคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขะคาถาโย

ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาโอวาทปาติโมกข์เถิด.

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,

การไม่ทำบาปทั้งปวง ;

กุศลสัตตสุปะสัมปะทา,

การทำกุศลให้ถึงพร้อม ;

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง,

การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ ;

เอตัง พุทธฐานะสาสะนัง.

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
ทั้งหลาย.

ขันตี ประมะมัง ตะโป ตีติกขา,

ขันตี คือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลส
อย่างยิ่ง ;

นิพพานัง ประมะมัง วัตถันตี พุทธา,

ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง ;

นะ หิ ปัพพะชิตฺตํ ปะรุปะฆาตี,

ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ถือว่าเป็นบรรพชิตเลย ;

สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต.

ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ถือว่าเป็นสมณะเลย.

อะนุปะวาโท อะนุปะฆาโต,

การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย ;

ปาติโมกฺเข จะ สังวะโร,

การสำรวมในปาติโมกข์ ;

มัตตัญญูตา จะ ภาตตัสสิมิง,

ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค ;

ปันทัญญะ สะยะนาสะนัง,

การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด ;

อะธิจิตเต จะ อาโยโค,

ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง ;
เอตัง พุทธฐานะสาสะนัง.

ธรรม ๒ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
ทั้งหลาย.

๙. อุททิสสนาธิฏฐานคาถา

[(นำ) หันทะ มะยัง อุททิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย
ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถาว่าด้วยการอุทิสและอธิษฐานเถิด.

(บทที่ ๑) อิมินา ปุญญะกัมเมนะ

ด้วยบุญนี้ อุทิสให้

อุปัชฌายา คุณุตตะรา

อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ

อจาจะริยุปะการา จะ

แลเอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน

มาตา ปิตา จะ ญาตะกา

ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ

สุริโย จันทิมา ราชา

สุรย์จันทร์ แลราชา

คุณะวันตา นะราปี จะ

ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ

พรัหมะมารา จะ อินทา จะ

พรหมมาร และอินทราช

โลกะपालา จะ เทวะตา

ทั้งทวยเทพ และโลกบาล

ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ

ยมราช มนุษย์มิตร

มัจฉัตตา เวกาปี จะ

ผู้เป็นกลาง ผู้จ้องผลาญ

สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ

ขอให้ เป็นสุขสันต์i ทุกถ้วนหน้า อย่าทุกข์ทน

ปุญฺญานิ ปะกะตานิ เม

บุญผอง ที่ข้าทำ จงช่วยอำ นวยศุภผล

สุขัง จะ ติวีรัง เทนตุ

ให้สุข สามอย่างล้น

ชิปปัง ปาเปถะ โวมะตัง

ให้ลู่ถึง นิพพานพลัน

(บทที่ ๔) อิมินา ปุญฺญะกัมเมนะ

ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ

อิภินา อุททิเสนะ จะ

แลอุทิส ให้ปวงสัตว์

ชิปปาหัง สุละเภ เจวะ

เราพลันได้ ซึ่งการตัด

ตัณห์หุปาทานะเฉทะนัง

ตัวตัณหา อุปาทาน

เย สันตानเน หินา ธัมมา

สิ่งชั่ว ในดวงใจ

ยาวะ นิพพานะโต มะมัง

กว่าเราจะ ถึงนิพพาน

นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ

มลายสิ้น จากสันดาน

ยัตถะ ชาโต ภาเว ภาเว

ทุก ๆ ภาพ ที่เราเกิด

อุชฺจิตตัง สติปัญญา

มีจิตตรง และสติ ทั้งปัญญา อันประเสริฐ

สัลเลโข วิริยม์หิณา

พร้อมทั้ง ความเพียรเลิศ เป็นเครื่องขุด กิเลสหาย

มารา ละกัณฺตุ โนกาสัง

โอกาส อย่าพึงมี แก่หมู่มาร สิ้นทั้งหลาย

กาตฺถุญจะ วิริเยสุ เม

เป็นช่อง ประทุษร้าย ทำลายล้าง ความเพียรจม

พุทฺธาติปะวะโร นาโถ

พระพุทธผู้ บวรนาถ

ธัมโม นาโถ วรรุตตะโม

พระธรรมที่ ฟังอุดม

นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ

พระปัจเจ กะพุทธสม-

สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง

ทบพระสงฆ์ ที่ฟังผยอง

เตโสตตะมานุภาเวนนะ

ด้วยอา นุภาพนั้น

มาโรกาสัง ละภันตุ มา

ขอหม่อมาร อย่าได้ชอง

ทสะปะญญานุภาเวนนะ

ด้วยเดชบุญ ทั้งสืบป็อง

มาโรกาสัง ละภันตุ มา

อย่าเปิดโอ กาสแก่मार (เทอญ).